

Arrest

nr. 217 863 van 1 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HERMANS
Brusselsesteenweg 91/A
1785 MERCHTEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 18 februari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 februari 2019.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat K. HINNEKENS *loco* advocaat V. HERMANS en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 16 december 2018 wordt verzoeker, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, door de grensinspectie te Zaventem, komende van Istanbul (Turkije), opgehouden aan de grenscontrole. Op 21 december 2018 wordt hij vastgehouden in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats en verzoekt hij om internationale bescherming. Op 6 februari 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing die op 7 februari 2019 aan verzoeker per drager wordt betekend.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, die verklaart de Turkse nationaliteit te bezitten, verklaart een moslim te zijn, afkomstig van Izmir. U bent geboren in Keulen, Duitsland, omdat uw ouders op het moment van uw geboorte er werkzaam waren als gastarbeiders. Toen u slechts enkele maanden oud was, keerden zij terug naar Turkije en vestigden jullie zich in Izmir.

U studeerde er Management en Boekhouding, maar maakte uw studies niet af. Tussen 1988 en 1990 vervulde u uw legerdienst. Vervolgens ging u aan de slag als chauffeur, van taxi, van bus en uiteindelijk van zwaar internationaal vrachtvervoer. In totaal bent u drie maal gehuwd geweest, een eerste maal in 1990 - uit dit huwelijk heeft u drie dochters -, een tweede maal in 2009 en een derde maal in 2015. Uw derde en laatste echtscheiding dateert van 2018.

In 2005 bent u een eerste maal naar België gekomen. Via uw job als chauffeur van internationaal vrachtvervoer had u contacten in Laken. Op die manier geraakte u in België, weliswaar onofficieel, aan de slag als camionneur en verbleef u hier tot 2015. U geeft aan dat u hier in de periode 2005-2008 illegaal verbleef. Omdat u in 2009 trouwde met een Belgische kreeg u eerst een visum geldig voor zes maanden en vervolgens een verblijfskaart geldig voor een periode van vijf jaar. In die periode werd u hier veroordeeld voor het ontduiken van accijnzen en belastingen en werd u gedurende korte tijd (67 dagen) gedetineerd in de gevangenis van Hasselt.

In juni-juli 2015 besloot u terug te keren naar Turkije. Uw ouders waren inmiddels gescheiden en uw moeder had uw hulp en zorg nodig. U heeft nog één zus in leven, zij woont in Duitsland. Uw moeder was sinds de scheiding woonachtig te Dalaman, in een woning die was geregeld door uw zus.

U omschrijft zichzelf als een werelds en democratisch persoon, en stelt niet akkoord te gaan met de visie van Erdogan. In die zin zou u al verschillende uitspraken en artikelen op facebook hebben gepost, oa. Over de heersende corruptie en de dubieuze wapendeals die met Daesh werden gesloten. U ziet zichzelf als een tegenstander van Erdogan en als een voorstander van Gülen, voor wiens beweging u actief was. Om die reden zou er sinds juli 2018 een juridisch vooronderzoek naar u zijn ingesteld. U kwam dit te weten via de buurman van uw moeder, M. (...). Ergens tussen 20 en 30 november 2018 was u op bezoek bij uw neef N. C. (...), woonachtig te Izmir. Kort na uw vertrek aldaar zou er een huiszoeking bij hem hebben plaatsgevonden. De Turkse politiediensten bleken naar u op zoek te zijn. Uw neef zou u nadien telefonisch hebben verwittigd, waarna u te rade zou zijn gegaan bij de buurman van uw moeder, M. (...). M. (...) zou vroeger bij de MIT (militaire inlichtingen) hebben gewerkt maar zou sinds de staasgreep van 15 juli zijn ontslagen wegens banden met de Gülen-beweging. Niettegenstaande had hij er nog de nodige contacten en informeerde hij bij zijn oud-collega's of er tegen u een dossier was geopend. Enkele dagen later, op 7 of 8 december jl., vernam u via hem dat er inderdaad een vooronderzoek naar u was gestart en dat er snel een arrestatiebevel tegen u zou worden uitgevaardigd. U werd ervan beschuldigd via het internet aan te zetten tot haat en vijandschap.

Los van bovenstaande heeft er zich nog een bijkomend probleem voorgedaan. Tengevolge de echtscheiding van uw ouders moest uw moeder op zoek gaan naar een nieuwe woonst. Deze woonst, gevestigd te Dalaman, werd geregeld door uw zus in Duitsland. U werd gevraagd het nodige meubilair aan te kopen. U wou hiervoor een lening bij de bank aangaan, maar dat werd u geweigerd. U kon niet anders dan een lening bij een privé-persoon aan te gaan en dit voor een bedrag van 60.000 Turkse lira (TL). Er werd met de schuldeiser een regeling getroffen dat u elke maand een schijf van 3.000 TL mocht terug afbetalen. Echter, intussen zou die lening zijn overgenomen door de familie B. (...), een notoire en beruchte maffiaclan. Leden van deze clan zouden u in augustus 2018 hebben ontvoerd en u de ganse dag hebben gemarteld. Ze gaven u uiterlijk tot 31 december 2018 om uw achterstallige schulden af te lossen. Meer zelfs, zij zouden u een blanco schuldbekentenis hebben laten ondertekenen, waardoor ze om het even welk (exorbitant) bedrag kunnen vermelden. Indien u niet kan betalen, zal dit uw dood betekenen.

U besloot het land te ontvluchten en reisde op 16 december 2018, vanop de luchthaven van Izmir en via een tussenlanding te Istanbul, naar Brussel. U kwam hier dezelfde dag aan. U verzocht op 21 december 2018, bij de luchthavenautoriteiten op Zaventem, om internationale bescherming.

Na aankomst vernam u via uw moeder dat zijzelf eind december drie keer het bezoek had gehad van de Turkse autoriteiten, de eerste maal van de politie, de tweede keer van de anti-terreur-eenheid en de

derde keer van politie in burger. Telkens bleek men naar u op zoek te zijn. Ook uw vader en vroegere burens van u zouden over u zijn bevraagd.

Ter staving van dit verzoek legt u kopieën neer van volgende documenten: zeven gerechtelijke documenten van inbeslagname door het maken van schulden, twee persartikelen, een brief van uw moeder, en een bundel met diverse facebook-posts. Ten aanzien van de luchthavenautoriteiten legde u ook uw Turks paspoort neer (geldig van 2012 tot 2020), uw boarding pass en vroegere Belgische verblijfskaart (F-kaart).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u kennelijk incoherente en tegenstrijdige, kennelijk valse of duidelijk onwaarschijnlijke verklaringen hebt afgelegd die tegenstrijdig zijn met voldoende geverifieerde informatie over uw land van herkomst, wat uw verzoek weinig overtuigend maakt met betrekking tot uw hoedanigheid van persoon die internationale bescherming geniet, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient vervolgens door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u de hoedanigheid van vluchteling, net zo min als de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig art. 48/4, kan worden toegekend. Dit om onderstaande redenen.

Vooreerst dienen de nodige vraagtekens te worden geplaatst bij uw beweerde engagement voor de Gülenbeweging. Zo is het in eerste instantie frappant dat u zich, tijdens het eerste gehoor ten aanzien van een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), nooit expliciet als een Gülenist heeft omschreven of geprofileerd. U noemde er zich in eerste instantie een activist van de MHP, nu CHP genoemd. U stelde wel actief te zijn op het internet tegen Erdogan en pro-Gülen (zie vragenlijst CGVS, opgemaakt door de DVZ op 15 januari 2019). Op het CGVS maakt u aanvankelijk dan weer geen gewag van uw MHP-activiteiten maar stelt u onomwonden een overtuigd Gülenist te zijn. U zou niet alleen actief zijn geweest op het internet maar zou ook echt deel hebben uitgemaakt van de Gülen-beweging, zou hebben deelgenomen aan vergaderingen, discussies, werkzaamheden en zou zelfs preken van Fetullah Gülen in Izmir hebben bijgewoond. Twee van uw neven zouden actief zijn voor de Gülen-beweging in Australië. Als jongere zou u al hebben deelgenomen aan de activiteiten van deze beweging, en dat zou u hebben gedaan tot op heden (zie CGVS, notities persoonlijk onderhoud, p. 7 en p. 12-13). Het profiel dat zich aanmeent ten aanzien van het CGVS is van een heel andere orde dan u eerst liet uitschijnen tegenover de DVZ, waar u uw sympathie voor Gülen maar zijdelings vermeldde. Op het CGVS, dan weer, maakte u aanvankelijk, in tegenstelling tot bij de DVZ, geen gewag van uw vroegere MHP-lidmaatschap. Pas wanneer u expliciet werd gevraagd door het CGVS naar enig partijlidmaatschap, gaf u aan ooit - in de periode 1995 tot 2002 - lid te zijn geweest van MHP (CGVS, p. 13). Het is dan ook hoogst opmerkelijk dat u, als overtuigde een zeer actieve Gülenist, ten aanzien van de DVZ hooguit verwees naar pro-Gülen facebookposts, maar verder geen gewag maakte van doorgedreven activiteiten voor deze door de Turkse overheid geviseerde beweging. Het heeft er dan ook alle schijn van dat u, tussen beide gehoren in, uw voorgehouden activisme - op zijn minst - serieus heeft aangedikt.

In dezelfde context is het weinig geloofwaardig dat u op het CGVS maar weinig informatie kwijt kan betreffende uw concrete activiteiten voor Gülen gedurende al die jaren. Naar uw zeggen was u nochtans sinds uw 11 à 12 jaar reeds actief voor de beweging (CGVS, p. 12). U heeft het in het algemeen over vergaderingen en discussies maar kan nauwelijks concretiseren wat dit dan inhield. U hiernaar gevraagd herhaalt u dat u ook hielp bij vergaderingen, wat een even vage uitspraak is. Nogmaals aangedrongen op uw concrete engagement komt u eigenlijk niet verder dan één concreet voorbeeld te geven, nl. het opmaken van een lijst van mogelijke beursstudenten (CGVS, p. 13).

U vervolgens gevraagd of u ook na uw terugkeer naar Turkije, zomer 2015, nog actief was voor deze beweging, komt u met een even vaag als nietszeggend antwoord, nl. dat u actief zal zijn voor Gülen “zo lang u leeft”. U om enige precisering gevraagd, zegt u al even vaagweg “dat u dingen heeft gedaan, hier en daar” (CGVS, p. 13). Na nog enig aandringen om precieser te zijn in uw verklaringen, voegt u er aan toe dat u blijft discussies voeren in Gülen-huizen en dat u geld gaf en zal blijven geven aan de beweging (CGVS, p. 13). U er vervolgens op gewezen of u dit bent blijven doen na de staatsgreep - wat toch een zeker risico inhield -, blijkt u plots te beseffen dat dit inderdaad niet meer mogelijk was en past u uw verklaringen aan (CGVS, p. 13). Uw verklaringen in dezer zijn allerminst geloofwaardig, noch getuigen zij van een oprecht en doorleefd activisme voor de Gülen-beweging.

Meer zelfs, u linkt uw problemen omwille van Gülen aan het tijdstip van de poging tot staatsgreep op 15 juli. Echter u slaagt er niet in te verduidelijken in welk jaar die poging tot staatsgreep in Turkije heeft plaatsgevonden. Aangezien u in juni-juli 2015 bent teruggekeerd naar Turkije zou u dan toch moeten weten of u voor of na deze poging tot staatsgreep bent teruggegaan. Dit is niet het geval (CGVS, p. 8). Voor iemand die beweert actief te zijn geweest voor de Gülen-beweging is deze onwetendheid onbegrijpelijk.

U vervolgens om enig begin van bewijs gevraagd aangaande uw activisme, moet u toegeven dat u niks kan voorleggen. U beklemtoont dat u uit vrije wil geld heeft gegeven en u zich ten dienste wilde stellen van de Gülenbeweging (CGVS, p. 14). Dit betreffen slechts ‘blote verklaringen’ waarvan u niet het minste een begin van bewijs kan neerleggen, noch overtuigende, gedetailleerde of doorleefde verklaringen kan afleggen.

Ook de problemen die u zegt te hebben gekend omwille van uw Gülen-activiteiten zijn weinig geloofwaardig te noemen. Zo zou u zich sinds de poging tot staatsgreep - die in werkelijkheid dateerde van 15 juli 2016 – gedeisd hebben gehouden, zouden dus uw openlijke activiteiten voor Gülen dateren van hiervoor maar zou u pas een eerste keer zijn geïnterviewd door uw overheden in november 2018 (CGVS, p. 13), wat bijna tweeënhalve jaar na de gebeurtenissen van 15 juli 2016 is. Al die tijd zou u met rust zijn gelaten, wat op zich al vreemd is. Bovendien is het opvallend dat de Turkse politiediensten u niet bij u thuis kwamen zoeken, maar wel bij uw neef N. (...). Aan de ene kant laat dit veronderstellen dat zij goed op de hoogte waren van uw handel en wandel, terwijl zij anderszijds pas bij uw neef aankwamen op een moment dat u al was vertrokken, wat dan weer duidt op weinig professionalisme van hun kant uit. Eén en ander valt niet met elkaar te rijmen. U dan ook de vraag gesteld waarom ze niet gewoon bij u thuis kwamen, indien zij naar u op zoek waren, stelt u lakoniek dat u gedomicilieerd was op een ander adres (in Izmir), waar u niet alsdusdanig woonde. Dat huis stond leeg, men kon er u dus ook niet terugvinden. U woonde in werkelijkheid bij uw moeder in Dalaman, die uw hulp en verzorging nodig had en voor wie u in 2015 vanuit België naar Turkije was teruggekeerd (CGVS, pp. 6 en 10). Echter, u kan evenmin verduidelijken of er al dan niet huiszoekingen zijn geweest op het adres waar u was gedomicilieerd (CGVS, pp. 6 en p. 10). Gevraagd of u zich dan niet heeft geïnformeerd of er zich iets verontrustend heeft voorgedaan op uw domicilieadres - via kennissen of bureaus of familie - blijkt dat u dit niet heeft gedaan, u stelt kortweg dat u het adres niet gebruikte. U erop gewezen dat het toch van het grootste belang was na te gaan of de Turkse autoriteiten u daar al dan niet hebben gezocht - officieel was u daar woonachtig -, kwestie van op die manier beter de ernst van uw eigen situatie te kunnen inschatten, stelt u doodleuk dat u niet wist dat u werd gezocht tot op 30 november 2018. Wat er ook van zij, het is duidelijk dat u weinig of geen stappen heeft ondernomen om uzelf te informeren over uw eigen situatie. Opnieuw is dit een ernstige tegenindicatie van uw voorgehouden vrees voor vervolging.

Evenmin is het geloofwaardig dat u dusdanig veel inside-informatie te weten zou zijn gekomen van de MIT, en dit via de buurman van uw moeder, M. (...) genaamd. Zijn familienaam kent u zelfs niet, wat al heel bizar is (CGVS, p. 8). Ook al was M. (...) lange tijd actief geweest bij de MIT, het kan niet worden genegeerd dat M. (...) – volgens uw verklaringen - zelf sinds de poging tot staatsgreep uit zijn functie was ontzet en als Gülenist werd aanzien. Dat andere MIT-leden dan op vrijwillige basis een confidentieel dossier en vertrouwelijke informatie over een derde persoon zouden (willen/kunnen) delen met een in ongenade gevallen collega, is hoogst onaannemelijk in de gegeven omstandigheden. Niet in het minst gezien de heksenjacht die sinds 15 juli 2016 werd geopend op overheidsfunctionarissen die bij de minste verdenking van Gülen-banden ontslag en/of gerechtelijke vervolging riskeren. Er valt geen enkele reden te bedenken waarom de plaatselijke MIT-afdeling dergelijke vertrouwelijke informatie over u heeft opgezocht en kenbaar gemaakt aan een andere Gülenist (CGVS, p.9). Uw uitleg dat Gülenisten ‘elkaar helpen’ houdt geen stand aangezien M. (...) zelf geen rechtstreekse toegang meer had tot de informatie maar afhankelijk was van andere MIT-leden bij wie hij intussen zelf als ‘Gülenist’ bekend

stond en dus te mijden was. De wijze waarop u aan deze zogenaamde vertrouwelijke informatie bent gekomen, is hoogst ongeloofwaardig te noemen.

Eenzelfde opmerking geldt waar u het heeft over de huiszoekingen bij uw moeder. Allereerst is het opvallend dat - alhoewel u al lange tijd voor uw moeder zorgde - de politie pas bij haar terecht kwam op een moment dat u net het land had verlaten. Niet alleen visten de Turkse politiediensten achter het net toen ze bij uw neef N. (...) binnevielen, maar eenzelfde situatie deed zich voor toen ze bij uw moeder langskwamen en u al bleek Turkije te hebben verlaten. Dit getuigt van iets te veel onprofessionalisme vanwege de Turkse ordediensten om nog geloofwaardig te kunnen zijn. U hiermee geconfronteerd, ontkent u plots in alle toonaarden dat u voorheen zou hebben gezegd woonachtig te zijn bij uw moeder in Dalaman, u zou dit nooit hebben verklaard (CGVS, p. 10-11). Dit blijkt niet te kloppen met uw eerdere verklaringen waar u duidelijk aangaf dat u bij uw moeder te Dalaman woonde - u nam de zorg voor haar op zich - en enkel een domicilieadres in Izmir had (CGVS, p. 6). Plots luidt het dat u wel degelijk woonachtig was te Izmir gedurende al die tijd, zij het op een ander adres dan datgene waar u was gedomicilieerd (CGVS, p. 11). Andermaal past u uw verklaringen in de loop van het persoonlijk onderhoud én afhankelijk van de vraagstelling aan, wat nogmaals de oprechtheid van uw relaas niet ten goede komt. Uw verdere uitleg, nl. dat de autoriteiten dan plots toch aan de deur bij uw moeder stonden omdat er een onderzoek naar u gaande was, houdt evenmin steek, aangezien zij dan al eerder bij uw moeder hadden kunnen langskomen en geen tweeënhalf jaar hadden moeten wachten om u te pakken te krijgen (CGVS, p. 11).

Indien u, zoals u verklaart, daadwerkelijk werd gezocht door de Turkse autoriteiten klemt het volledig dat u in het bezit van uw eigen, geldig, internationaal paspoort uw land, via de luchthavens van Izmir en Istanbul heeft kunnen verlaten. Alleen al het gegeven dat u er zelf geen graten in zag om langs reguliere weg, in het bezit van uw eigen identiteits- en reisdocumenten, zich aan te bieden bij de Turkse grensautoriteiten, wijst op een manifest gebrek aan vrees in uw hoofde. Dit doet dan weer helemaal afbreuk aan uw beweerde politieke engagement en hierdoor gevreesde problemen. Uw uitleg, nl. dat u een risico heeft genomen kan in dezer - gelet op de zeer nadelige consequenties die hieraan verbonden konden zijn - totaal niet volstaan (CGVS, p. 11).

Rekening houdend met allen bovenstaande vaststellingen kan het CGVS geen geloof hechten aan uw beweerde sympathieën en activisme voor Gülen, noch aan de voorgehouden problemen als gevolg hiervan.

Maar er is meer. U gevraagd, bij het einde van het persoonlijk onderhoud met het CGVS wat u precies vreest in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst, begint u spontaan te spreken over uw problemen met een Turkse maffiabende. Ook bij het allereerste begin van het persoonlijk onderhoud begon u onmiddellijk over deze problemen en wou u verzekerd worden dat de informatie uit uw asiëldossier niet zou worden gelekt naar de Turkse maffia (CGVS, p. 3). Het is flagrant te moeten vaststellen dat u noch bij het begin van het gehoor, noch op het moment dat nogmaals expliciet werd gepeild naar uw vrees bij terugkeer, u op geen enkel moment ook maar met een woord heeft gerept over uw vrees tegenover uw autoriteiten en tengevolge uw zogenaamde Gülenactiviteiten. U heeft het steeds over uw financiële problemen en uw schulden bij de maffia. Deze vaststelling op zich is veelzeggend en doet nog meer afbreuk aan de waarachtigheid van uw beweerde Gülen-profiel en hieruit voortkomende problemen.

Echter ook deze problemen met een Turkse maffiabende 'an sich' blijken weinig geloofwaardig te zijn. Vooreerst is het niet aannemelijk dat uw schulden te wijten zouden zijn aan de aankoop van meubilair voor uw moeder. De banken wilden u geen krediet geven, aldus moest u privé gaan lenen, zo stelt u. U spreekt over een bedrag van 60.000 TL wat omgerekend naar Belgisch geld plusminus 10.000€ betreft. U had een overeenkomst om elke maand een bedrag van 3.000 TL (dus pakweg 500€) af te betalen. Dat u voor een dergelijk relatief 'klein' bedrag, althans naar maffianormen, dergelijke problemen zou krijgen, en zelfs niet in staat zou zijn dit in een goede 3 jaar tijd (nl. in de periode van uw terugkeer tot uw vertrek) af te lossen, kan niet worden aangenomen (CGVS, p. 3). Verder valt het ook moeilijk te rijmen dat u enerzijds met dergelijke schulden zou zijn opgezadeld én de hete adem van een beruchte maffiaclan in uw nek voelde, maar dat u dan toch in staat zou zijn geweest de Gülen-beweging volop geldelijk te sponsoren (CGVS, p. 14). Vervolgens is ook uw relaas aangaande de ondergane martelingen weinig geloofwaardig. U zou zijn geslagen, elektrische shocks hebben gekregen, bijna zijn gestikt, etc. Dit met als gevolg dat u, zoals u het zelf omschrijft 'uw mannelijkheid bent verloren'. Niettegenstaande vond u het na uw vrijlating niet nodig om naar een dokter of ziekenhuis te gaan, en/of een klacht neer te leggen tegen de betreffende maffiafamilie. U gevraagd waarom u dit niet heeft

gedaan, stelt u dat ze in het ziekenhuis enkel medicatie konden geven en/of een medisch verslag opmaken. Dat laatste was niet nodig aangezien u toch geen klacht zou neerleggen. U stelt zelfs lakoniek dat het CGVS u hier dan maar naar een ziekenhuis moet sturen, indien zij een medisch attest zou wensen (CGVS, p. 14). U gaat hiermee helemaal voorbij aan het gegeven dat u even daarvoor nog had verklaard dat u in augustus 2018 vreselijk werd toegetakeld, in die mate zelfs dat u impotent zou zijn geworden. Enige medische hulp moet in dergelijke omstandigheden dan toch wel aan de orde zijn geweest. Ook is het andermaal typerend voor uw verhaal dat u als enige reden om niet naar de politie te stappen, aangeeft dat u dit niet durfde uit angst voor represailles vanuit de maffia zelf, maar op geen enkel moment een vrees inriep ten aanzien van de Turkse politiediensten omwille van uw aangemeten politieke profiel (CGVS, pp.14-15). U tenslotte er ook op gewezen dat u, na uw vertrek, toch uw familie blootstelde aan eventuele wraak vanwege de maffia - aangezien u het verschuldigde bedrag niet tegen de afgesproken datum van 31 december 2018 heeft terugbetaald en zij niet terugdeinsden om doortastende maatregelen te nemen - reageert u al even lakoniek, nl. dat uw moeder een oude vrouw is, dat één van uw dochters al is gehuwd en dus beschermd is, en dat uw twee andere dochters bij hun moeder (nl. uw eerste ex-vrouw) zijn en dus ook veilig zijn. Alsof deze argumenten steek houden indien de maffia werkelijk op wraak belust zou zijn, te meer u er nog aan toevoegt dat de Turkse maffia overal banden heeft (CGVS, p. 15). Het is in dezelfde context al even verbazingwekkend dat u over al deze problemen met de Turkse maffia op geen enkel moment heeft gesproken bij de DVZ. U hiermee geconfronteerd, geeft u aan geen vertrouwen te hebben gehad in de medewerker van de DVZ. Deze uitspraak getuigt van een fundamenteel wantrouwen in de Belgische asielinstanties, iets wat moeilijk verenigbaar is met uw verzoek om internationale bescherming en wat opnieuw uw geloofwaardigheid in ernstige mate ondermijnt (CGVS, p. 15).

Tenslotte dienen de door u neergelegde documenten nog te worden besproken. U liet via uw sociaal-assistent van het Transitcentrum Caricole een aantal stukken doormailen op 28 januari 2019.

De eerst zeven stukken betreffen een gerechtelijk dossier bij de Rechtbank te Izmir voor in beslagname en dit ten gevolge de door u gemaakte schulden. Opmerkelijk is dat er, alhoewel u eerder verklaarde geen lening te zijn kunnen aangaan bij een bank, op vijf van deze zeven stukken een bank (nl. Akbank T.A.S en Denizbank) als schuldeiser staat vermeld. Deze stukken vertellen dus een heel ander verhaal dan u laat uitschijnen. Hoe dan ook, uit deze door u gemaakte schulden kan geenszins een maffia-gerelateerde vrees worden opgemaakt. Dat u mogelijks schulden heeft gemaakt wordt hier niet ter discussie gesteld.

Verder legt u twee persartikelen voor, waarvan één handelt over een ANAP-districtsvoorzitter die na en veroordeling van drie jaar werd vrijgelaten, en een ander handelt over de vrijlating van twee maffiosi. Het verband tussen deze stukken en uw eigen verhaal kan in dezer niet worden vastgesteld. Deze persartikelen handelen niet over uw individuele situatie en zijn aldus niet dienstig.

U legt vervolgens ook een kopie van een brief van uw moeder neer. Het betreft een kort getypt stuk waarin de persoon in kwestie getuigt over drie huiszoekingen bij haar thuis, nl. op 18, 20 en 21 december jl. Of deze brief werkelijk van uw moeder afkomstig is, is evenmin aangetoond. Bovendien betreft het een schrijven dat een gesolliciteerd karakter vertoont en geenszins garant kan staan voor de authenticiteit van de erin vermelde gebeurtenissen. Om het even wie kan deze brief hebben opgesteld. Het betreft geen officieel document dat uw problemen zou kunnen staven. Bovendien is het toch ook wat vreemd dat uw moeder, van wie u zegt dat ze oud en ziekelijk is, een volledig getypte brief, in plaats van handgeschreven, naar u zou hebben opgestuurd.

Alsook legt u een ganse bundel van door u geposte facebookberichten neer. Hieruit kan enkel worden afgeleid dat u bepaalde nieuwsfragmenten en video's, net zoals zovele anderen, heeft gedeeld met uw facebookvrienden, niets meer en niets minder. U maakte hierbij gebruik van verschillende profielen, zo stelde u zelf (CGVS, p. 8). Ook al bevatten sommige van deze gedeelde berichten enige kritische bemerkingen ten aanzien van het huidige Turkse regime van Erdogan, het betreffen niet uw persoonlijke woorden maar wel door anderen geposte en gedeelde slogans. Bovendien blijkt u ook (nieuws)berichten en 'links' mbt. de regerende AKP-partij te hebben gedeeld. Dat u aldus zelf enkel kritische artikelen schreef op facebook en/of uw berichten werden gecensureerd is hiermee allesbehalve aangetoond (CGVS, pp. 7-8). Dat u om deze reden dan ook bekend zou staan bij uw overheden en zou worden vervolgd, kan, in het licht van uw ongeloofwaardige verklaringen betreffende het door u aangemeten politieke profiel, niet worden aangenomen.

U legt verder geen enkel document neer dat het door u beweerde gerechtelijke vooronderzoek en arrestatiemandaat kan staven.

De bij de luchthavenautoriteiten neergelegde identiteitsstukken tonen uw identiteit en herkomst; gegevens die door het CGVS niet worden betwist.

Met betrekking tot de eventuele toepassing van artikel 48/4, §2, c van de wet van 15 december 1980 blijkt uit een grondige analyse van de huidige veiligheidssituatie in Turkije (zie kopieën bij het administratieve dossier) dat de veiligheidsproblemen zich voornamelijk voordoen in het zuidoosten van het land in het kader van conflicten tussen de autoriteiten en de PKK en, elders in het land, in het kader van sporadische terreuraanslagen.

De gewapende conflicten tussen de PKK en de Turkse autoriteiten spelen zich af in bepaalde plattelandsregio's van het zuidoosten van Turkije. Hoewel de Turkse autoriteiten en de PKK het in het kader van het conflict op elkaar hebben gemunt, vallen er zijdelingse burgerslachtoffers te betreuren, voornamelijk in de provincies Mardin, Hakkari, Sirnak, Bitlis, Diyarbakir en Van. Op basis van de informatie bij uw administratieve dossier blijkt echter dat de slachtoffers hoofdzakelijk vallen bij de oorlogvoerende kampen en dat het aantal zijdelingse burgerslachtoffers van de conflicten vanaf mei 2016 duidelijk is gedaald. Deze daling is te wijten aan de verplaatsing van de conflicten, die "over het algemeen weinig intensief" worden genoemd, van de steden naar het platteland vanaf de lente van 2016. Het aantal zijdelingse slachtoffers bleef aanzienlijk dalen tussen de lente van 2016 en de datum waarop de informatie bij uw administratieve dossier werd geüpdatet. Merk bovendien op dat het aantal avondklokken sinds maart 2018 gedaald is en dat er sinds juli 2018 geen informatie werd gevonden over avondklokken die nog van kracht zijn. Ten slotte blijkt dat de Turkse autoriteiten grootscheepse operaties uitvoeren om de woningen die werden vernield als gevolg van de conflicten, voornamelijk in Sur (getroffen wijk van de stad Diyarbakir), en in Nusaybin, alsook in Yuksekova (provincie Hakkari), Cizre, Silopi en Idil (provincie Sirnak), herop te bouwen. Gezien de doelgerichte aard van de conflicten tussen de Turkse autoriteiten en de PKK, de aanzienlijke daling van het aantal zijdelingse burgerslachtoffers, het geografisch en tijdelijk zeer beperkte aantal avondklokken en de verplaatsing van de conflicten naar het platteland en het noorden van Irak, kunnen we niet besluiten dat u alleen wegens uw aanwezigheid in het zuidoosten van Turkije een reëel risico op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon wegens willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 loopt.

Buiten de gebieden die werden getroffen door de gevechten tussen de Turkse veiligheidstroepen en de Koerdische gewapende groepen, kende Turkije in 2017 twee terreuraanslagen (in Istanbul en Izmir) door Daesh en de PKK op zowel militaire als burgerdoelwitten, waarbij 41 burgerslachtoffers vielen. Uit de beschikbare elementen in uw administratieve dossier blijkt dat er, behalve deze aanslagen op nieuwjaarsdag 2017 en op 5 januari 2017, in 2017 en 2018 in Turkije geen andere terreurdaden buiten de zuidoostelijke regio plaatsvonden. Deze aanslagen zijn dus beperkt qua aantal en qua slachtoffers en beperkten zich tot de steden Istanbul en Izmir. Het gaat dus om losstaande en sporadische gebeurtenissen die het niet mogelijk maken te besluiten dat er ernstige redenen zijn om te denken dat u alleen wegens uw aanwezigheid in Turkije een reëel risico op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon wegens willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 loopt.

Zo volstaan de voormelde elementen niet om te kunnen besluiten dat er op dit ogenblik in Turkije, in het zuidoosten of elders in het land, een uitzonderlijke situatie bestaat waar het willekeurige geweld zo omvangrijk zou zijn dat er ernstige redenen zijn om te denken dat u alleen wegens uw aanwezigheid een reëel risico op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48/2 tot en met 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 12, 15 en 17 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), van artikel 1 A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"A/ Begrip vluchteling

Artikel 1A2 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling.

De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden;*
- 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben;*
- 3) "omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging".*
- 4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.*

Deze elementen toegepast op verzoeker:

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden*

Verzoeker bevindt zich hier in België - heden in het transitcentrum Caricole te Steenokkerzeel, waar hij zijn aanvraag tot asiel heeft ingediend op 21 december 2018

- 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben*

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (RvV 17 juni 2011, Rev.dr.Etr. 2011, 414; Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

De gegronde vrees voor vervolging dient in beginsel persoonlijk te zijn. Er gaat een individueel onderzoek aan vooraf. Maar dat belet echter niet dat een persoon een gegronde vrees voor vervolging kan hebben indien een familielid of een persoon die tot eenzelfde groep behoort, vervolgd wordt. (RvV 21 april 2010, nr. 42.086)

Verweerster haalt in de bestreden beslissing aan dat er kan geconcludeerd worden dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a, b, en c, van de Vreemdelingenwet heeft aangetoond.

Dit stemt evenwel niet overeen met de werkelijkheid.

Verzoeker heeft wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging en dat zij geen andere keuze had dan het land van herkomst, Turkije, definitief te verlaten. Verweerster gaat uit van de verkeerde veronderstellingen.

Verzoeker heeft tijdens zijn gehoor zijn redelijke vrees aangetoond aan de hand van verschillende elementen.

3) omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging

Volgens de Raad van State en de heersende rechtsleer:

'Ook de persoon die, alhoewel zelf geenszins politiek actief, aantoont dat hij of zij het slachtoffer wordt of dreigt te worden van een vervolging die duidelijk geïnspireerd is door politieke motieven, zou kunnen worden erkend. Het is evenmin noodzakelijk dat de asielzoeker zelf politiek is geëngageerd geweest om het voorwerp van vervolging uit te maken o.w.v. ras of van bepaalde sociale groep' (Van Heule D., o.c., nr. 103 en R.v.St. nr. 66634, 9/6/1997, R.i.V. 1997, afl. 4,20).

Bovendien moeten de stavingsfeiten enkel betrekking hebben op de asielzoeker persoonlijk. Minstens zal het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging moeten aanzien worden (CPRR (2° kamer) nr. F069, 4 maart 1992, gecit. bij Van Heule D., o.c., nr. 60).

Echter, wordt door artikel 48/3, § 4 een vooropstelling gemaakt van 5 elementen, zijnde ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging en het behoren tot een specifieke sociale groep.

Verzoeker is een aanhanger van Gülen en is er ook zeer actief in geweest. Verzoeker legde tijdens zijn gehoor verschillende stukken neer dewelke zijn sympathie en zijn activiteiten aantonen.

Gelet de huidige politieke situatie in Turkije, is deze situatie voor verzoeker meer dan levensbedreigend.

Eveneens wordt verzoeker gezocht en bedreigd door maffiosi naar aanleiding van een persoonlijke lening die hij is aangegaan voor het kopen van meubelen voor zijn oude moeder.

4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

Verzoeker kan de bescherming van het land van herkomst niet inroepen. Hij verwijst ook naar hetgeen hierboven is uiteengezet.

B/ De verwerende partij stelt in haar beslissing dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat verzoekende partij nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Verzoekende partij blijft volharden in zijn asielmotieven.

Gedurende de volledige procedure is er echter een zeer belangrijk probleem gerezen.

Verzoeker heeft op 21.12.2018 een asielaanvraag ingediend vanuit het gesloten centrum. Op 15 januari 2019 wordt hem door de sociale dienst medegedeeld dat zijn eerste interview zou plaatsvinden op 21.01.2019. Doch wordt hij diezelfde dag in de namiddag naar beneden gestuurd met de mededeling dat zijn interview direct zou plaatsvinden. Meneer gaat naar beneden alwaar een beambte op hem wacht. ZONDER TOLK. Terwijl verzoeker degelijk een tolk Turks heeft verzocht aan de asielinstanties.

Verzoeker spreekt Nederlands doch onvoldoende om een gehoor over de vrees van zijn leven af te hangen.

Zijn raadvrouw heeft dan ook op 20.01.2019 de betrokken diensten aangeschreven, zowel per mail als per fax met de vraag dit gehoor opnieuw te laten plaatsvinden, doch in aanwezigheid van een tolk Turks, (stuk 4)

Hier wordt niet op gereageerd.

Tijdens het gehoor van het CGVS heeft verzoeker dit ook uitdrukkelijk gemeld bij aanvang van zijn gehoor. (pagina 2 notities van het persoonlijk gehoor CGVS). Ook hierop wordt niet gereageerd door het CGVS. Ook werd een kopie van het schrijven van de raadvrouw overgemaakt aan CGVS. Ook hier geen reactie.

Meer nog, in de bestreden beslissing is hierover ook geen enkel spoor terug te vinden.

Uit het administratief dossier blijkt ook nergens dat verzoeker afstand zou hebben gedaan van bijstand van een tolk in de zin van artikel 20 § 4 van het KB van 11 juli 2003. In dat hypothetisch geval zou verzoeker ook moeten zijn gehoord en geïnformeerd zijn over de gevolgen waardoor hij het bijhorende formulier zou moeten ondertekend hebben. Dit is in casu niet gebeurd.

Artikel 15, lid 2 van de Procedurerichtlijn luidt als volgt :

"(...)"

Artikel 15, lid 3, c) van de Procedurerichtlijn luidt als volgt :

"(...)"

Overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet heeft verzoeker de bijstand van een tolk Turks gevraagd.

Dienst Vreemdelingenzaken is hier zeer onzorgvuldig te werk gegaan. Zeker door het 1ste gehoor in die omstandigheden af te nemen en dan door te sturen naar verweerster.

Sowieso was het vertrouwen van verzoeker zoek, nu hij ook al een gelijkaardig probleem kende met zijn vorige raadvrouw. Zij is een Turkse en zei open tegen verzoeker dat zij pro Erdogan was. Ze heeft slechts enkele woorden tegen verzoeker gesproken, is dan recht gestaan en is vertrokken. (zie ook notities persoonlijk onderhoud pagina 7)

Gezien deze feiten, is het logisch dat verzoeker niet zomaar direct een andere persoon vertrouwt en al zeker niet als het iemand is van de autoriteiten, zonder tolk.

Verweerster was ook hiervan op de hoogte en toch gaat zij verder in de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker, zonder enig gevolg te geven aan het probleem.

Verzoeker meldt bij aanvang van het gehoor wat zich heeft voorgedaan en ook daarop wordt niet gereageerd door verweerster. Minstens heeft zij hier haar zorgvuldigheidsplicht inzake geschonden.

Verzoeker vreest oprecht voor zijn leven in zijn land van oorsprong en kan er niet terugkeren en meent wel degelijk in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus.

Verweerster faalt in haar motiveringsplicht en de naleving van het zorgvuldigheidsbeginsel.

1/ Te meer aangezien verzoekster leefde in een zeer onveilig land. Minstens is er sprake van een politiek instabiel land. Verweerster kan haar ogen niet sluiten voor de situatie in Turkije. Te meer de politieke activiteiten van verzoeker dewelke hij heeft aangetoond met verschillende stukken.

Doch kan hierover niks worden teruggevonden in de bestreden beslissing. Dus kan er worden vanuit gegaan dat verweerster hier ook geen twijfels over uit dat Turkije heden getroffen wordt door politieke problemen dewelke hun neerslag hebben op het deel van de bevolking dewelke niet pro Erdogan is.

Te meer is het dan ook een flagrante schending van artikel 3 EVRM en minstens de motiveringsplicht door deze verklaringen niet te onderzoeken en de toetsen aan de huidige politieke situatie in het land van oorsprong.

2/ Gelet de problematiek met de tolk en de aldus gemaakte schending van de EU richtlijn en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerster haalt voor het grootste deel van haar beslissing als motivering aan dat er zich tegenstrijdigheden zouden voordoen tussen zijn verklaringen bij DVZ en CGVS.

Dit kan niet als gegronde motivering worden aangenomen, nu vaststaat dat er een schending is gemaakt van de procedurerichtlijn door een gehoor af te nemen zonder tolk, terwijl hier uitdrukkelijk om verzocht is door verzoekende partij.

Verweerster maakt hiervan hoofdzakelijk gebruik in de voorlaatste en laatste alinea op pagina 2 van de bestreden beslissing, maar ook voor de rest van de motivering van de bestreden beslissing. Door het afnemen van een gehoor zonder tolk is er geen enkele kans op zekerheid van de inhoud van de verklaringen dewelke werden genoteerd in het verslag van DVZ.

Verzoeker heeft dan ook geweigerd om dat verslag te ondertekenen. Maar ook hiermee werd noch door DVZ noch door verweerster rekening gehouden.

3/ In de bestreden beslissing is de motiveringsplicht met de voeten getreden. Verweerster meldt in verschillende paragrafen dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoeker, doch geeft zij hier geen gegronde reden voor. Ze zegt enkel dat ze de verklaringen niet gelooft.

Bijvoorbeeld : pagina 3 bestreden beslissing, voorlaatste alinea. Verweerst stelt enkel dat het ongeloofwaardig is, doch geeft geen reden waarom, noch verwijst zij naar objectieve informatie al zou het tegendeel bewezen zijn.

Verweerster maakt in haar beslissing enkel een zeer beperkte samenvatting van de verklaringen van verzoekster, dewelke zij aflegde tijdens haar gehoor voor het CGVS.

C/ Verwerende partij stelt verder dat de verzoekende partij evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Dus kan van een voorzichtig bestuur minstens verwacht worden dat deze overgaan tot een zorgvuldig onderzoek naar de situatie in het land, meer bepaald haar persoonlijke situatie gekaderd in de huidige politieke situatie van zijn land.

Zeker met de actuele politieke situatie in gedachten.

De term 'asielaanvraag' dekt dus vanaf heden beide aspecten. Het onderzoek naar de klassieke vluchtelingenstatus behoudt wel voorrang.

In de bestreden beslissing wordt niet getwijfeld aan de identiteit en de herkomst van verzoeker. Er is geen twijfel over het feit dat verzoeker afkomstig is uit Venezuela

Overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet wordt "de subsidiaire beschermingsstatus [...] toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt".

De Raad van State heeft omtrent artikel 15, sub c van de Richtlijn 2004/83/EG een prejudiciële vraag gesteld aan het Hof van Justitie (HvJ; 30 januari 2014, C-285/12) :

Het betreft een verzoek dat werd ingediend door de Raad Van State naar aanleiding van de weigering door CGVS tot het verlenen van een subsidiaire beschermingsstatus aan een Guinees Staatsburger Volgens artikel 2, sub e, van de richtlijn wordt verstaan : "een persoon die voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt is een persoon die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt, doch ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade als omschreven in artikel 15 [...] en die zich onder de bescherming van dat land kan of wegens dat risico, wil stellen."

Hierbij wordt de nadruk gelegd op artikel 15 van de richtlijn waaronder "ernstige schade" wordt verstaan: "ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van een willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict)".

De identiteit en de afkomst van verzoekster worden niet betwist door verweerster.

Conform het UNHCR dient verweerster inzake een onderzoek te voeren op individuele basis met bijzondere aandacht voor de specifieke omstandigheden van de zaak.

In eerste instantie, dient hier naar de principes vooruitgezet door de UN High Commissioner for Refugees verwezen te worden, met name Les Principes directeurs sur la protection internationale no. 4: "La possibilité de fuite ou de réinstallation interne" dans le cadre de l'application de l'Article 1A(2) de la Convention de 1951 et/ou du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés van 23 July 2003, zoals te consulteren op <http://www.unhcr.org/refworld/docid/3fb9f5344.html>.

De principes hierin uiteengezet stellen dat sowieso de beoordeling geval per geval dient te gebeuren, men verduidelijkt ook het begrip 'redelijkerwijze verwacht kan worden', hetgeen ook naar voor komt in art. 48/5 § 3 Vw:

"l'analyse du caractère raisonnable: Au vu de la situation prévalant dans le pays concerné, le demandeur peut-il mener une vie relativement normale sans devoir faire face à de trop grandes difficultés? Si tel n'est pas le cas, il ne serait pas raisonnable d'attendre de l'intéressé/ée qu'il/elle s'établisse dans cette zone."

(UN High Commissioner for Refugees in de Principes directeurs sur la protection internationale no. 4: "La possibilité de fuite ou de réinstallation interne" dans le cadre de l'application de l'Article 1A(2) de la Convention de 1951 et/ou du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés van 23 July 2003, zoals te consulteren op <http://www.unhcr.org/refworld/docid/3fb9f5344.html>, p 4-5)

Verweerster laat na om noch onderzoek te voeren noch hiervoor een grondige motivering weer te geven in haar beslissing.

Verweerster doet niet de moeite om een individueel onderzoek te voeren van verzoekster in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is totaal verkeerd en schendt hiermee haar motiveringsbeginsel, alsook de wettelijke bepalingen van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire bescherming.

Dienvolgens dient de bestreden beslissing minstens vernietigd te worden."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden een medisch attest van de arts van het Transitcentrum Caricole van 8 februari 2019 (stuk 3) en een schrijven van de advocaat van verzoeker van 20 januari 2019 (stuk 4) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met kopieën van een op 15 februari 2019 ingediende klacht bij de stafhouder van de Balie te Limburg tegen zijn voormalige raadvrouw (stuk 1) en van de verzending van deze klacht via email op 18 februari 2019 (stuk 3) en van bewijzen van geldtransacties (stukken 2, 4, 5, 6 en 7) neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk

gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele

omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2 en 48/5 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 12 en 17 van de richtlijn 2013/32/EU, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht.

2.3.3.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (A) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde sympathieën en activisme voor Gülen, noch aan de voorgehouden problemen als gevolg hiervan, nu (i) er de nodige vraagtekens dienen te worden geplaatst bij zijn beweerde engagement voor de Gülen-beweging daar het profiel dat hij zich aanmeent ten aanzien van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) van een heel andere orde is dan hij eerst liet uitschijnen tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ), waar hij zijn sympathie voor Gülen maar zijdelings vermeldde, (ii) het weinig geloofwaardig is dat hij op het CGVS maar weinig informatie kwijt kan betreffende zijn concrete activiteiten voor Gülen gedurende al die jaren en zijn verklaringen niet getuigen van een oprecht en doorleefd activisme voor de Gülen-beweging, (iii) hij er niet in slaagt te verduidelijken in welk jaar de poging tot staatsgreep in Turkije heeft plaatsgevonden en meer bepaald of dit gebeurde voor of na dat hij naar Turkije is teruggegaan, (iv) hij geen begin van bewijs aangaande zijn activisme kan voorleggen, (v) de problemen die hij zegt gekend te hebben omwille van zijn Gülen-activiteiten weinig geloofwaardig te noemen zijn, (vi) het niet geloofwaardig is dat hij via de buurman van zijn moeder dusdanig veel inside-informatie te weten zou zijn gekomen van de militaire inlichtingen (MIT), (vii) het opvallend is dat – alhoewel hij al lange tijd voor zijn moeder zorgde – de politie pas bij haar terecht kwam op een moment dat hij net het land had verlaten en hij zijn verklaringen hierover in de loop van het persoonlijk onderhoud en afhankelijk van de vraagstelling aanpast, (viii) het, indien hij daadwerkelijk werd gezocht door de Turkse autoriteiten, volledig klemt dat hij in het bezit van zijn eigen, geldig, internationaal paspoort zijn land via de luchthavens van Izmir en Istanbul heeft kunnen verlaten en (ix) het flagrant is te moeten vaststellen dat hij noch bij het begin van het gehoor, noch op het moment dat nogmaals expliciet werd gepeild naar zijn vrees bij terugkeer, ook maar met een woord heeft gerept over zijn vrees tegenover zijn autoriteiten en ten gevolge van zijn zogenaamde Gülen-activiteiten, en omdat (B) ook zijn problemen met een Turkse maffiabende *an sich* weinig geloofwaardig blijken te zijn, nu (i) het niet aannemelijk is dat zijn schulden te wijten zouden zijn aan de aankoop van meubilair voor zijn moeder en (ii) ook zijn relaas aangaande de ondergane martelingen weinig geloofwaardig is.

Uit het voorgaande blijkt dat de commissaris-generaal verzoekers verzoek om internationale bescherming op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het CGVS gegeven verklaringen en te verwijzen naar de door hem neergelegde documenten, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Voor zover verzoeker in het verzoekschrift laat gelden dat hij bij de DVZ op 15 januari 2019 werd gehoord zonder een tolk, terwijl hij een tolk Turks had gevraagd en hij onvoldoende Nederlands spreekt om een gehoor over de vrees van zijn leven af te leggen, wordt er vooreerst op gewezen dat uit de stukken van het administratief blijkt dat verzoeker op de DVZ een gesprek heeft gevoerd in het Turks en dat het verslag dat naar aanleiding van dit gesprek werd opgesteld hem in het Turks werd voorgelezen (adm. doss., stuk 9, Verklaring DVZ, p. 12). Verzoeker voert dan ook niet dienstig aan dat hij onvoldoende het Nederlands beheerst "*om een gehoor over de vrees van zijn leven af te hangen*". Ten overvloede wordt hier aan toegevoegd dat het, gezien dit betoog, uiterst frappant is dat verzoeker ter terechtzitting verklaarde geen bijstand te hoeven van de tolk Turks en zich in het Nederlands uitdrukte. Voorts toont verzoeker niet aan dat de ambtenaar van de DVZ, die in deze gelijktijdig als tolk fungeerde, het Turks onvoldoende machtig zou zijn geweest om zich in deze taal uit te drukken en zelf de rol van tolk waar te nemen. Dit blijkt ook geenszins uit de inhoud van het gehoorverslag. Hieruit blijkt dat verzoeker uitgebreide verklaringen kon afleggen. Hoewel verzoekers advocaat hiertegen bezwaar maakte in een schrijven van 20 januari 2019 (stukkenbundel verzoeker, stuk 4) en verzoeker weigerde zijn verklaring te ondertekenen (adm. doss., stuk 9, Verklaring DVZ, p. 12), blijkt uit het verzoekschrift niet dat verzoeker van mening is dat de ambtenaar van DVZ het Turks onvoldoende machtig was of dat er zich problemen stelden inzake de vertaling of communicatie. Verzoeker verwijst wat dit betreft niet dienstig naar artikel 15 van de richtlijn 2013/32/EU. Volgens het derde lid, punt c), van deze richtlijn dienen de lidstaten met het oog op het laten plaatsvinden van een persoonlijk onderhoud in zodanige omstandigheden dat een verzoeker om internationale bescherming de gronden voor zijn verzoek uitvoerig uiteen kan zetten, "*een tolk te kiezen die in staat is de communicatie tussen de verzoeker en de persoon die het persoonlijke onderhoud afneemt goed te doen verlopen*" en dient daarbij gebruik te worden gemaakt "*van de taal waaraan de verzoeker de voorkeur geeft tenzij er een andere taal kan worden gebruikt die hij begrijpt en waarin hij helder kan communiceren*". Nu *in casu* de ambtenaar van de DVZ het Turks machtig was en uit niets blijkt dat de communicatie tussen verzoeker en de ambtenaar die het persoonlijk onderhoud met hem afnam niet goed verlopen zou zijn, wordt niet ingezien waarom een tolk diende te worden aangesteld "*die in staat is de communicatie tussen de verzoeker en de persoon die het persoonlijke onderhoud afneemt goed te doen verlopen*". Hoewel in het interview op het CGVS niet wordt geantwoord op de grief dat er geen tolk Turks aanwezig was bij het gehoor op de DVZ, kan gelet op het voorgaande geen onregelmatigheid worden vastgesteld bedoeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, zodat het enig middel in die mate niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden.

Waar verzoeker nog aanvoert dat zijn vertrouwen sowieso al zoek was nu hij een gelijkaardig probleem had gekend met zijn vorige raadvrouw, wordt erop gewezen dat deze problematiek geen uitstaans heeft met zijn huidig verzoek om internationale bescherming, dat werd ingediend de dag na de problemen die verzoeker beweert te hebben gekend met zijn voormalige raadvrouw. De omstandigheid dat verzoeker tegen deze dame een klacht heeft ingediend (zie aanvullende nota verzoeker, stuk 1) kan dan ook geen ander licht werpen op de motieven van de bestreden beslissing. Evenmin leidt deze klacht ertoe dat het interview bij de DVZ onregelmatig zou zijn afgenomen door de loutere omstandigheid dat de ambtenaar van de DVZ de taak van tolk Turks op zich heeft genomen. Uit niets blijkt immers dat ook deze ambtenaar het vertrouwen van verzoeker zou hebben geschonden of gelijkaardige uitspraken zou hebben gedaan als die welke beweerdelijk door verzoekers vorige raadvrouw zouden zijn gedaan.

In tegenstelling tot wat verzoeker in het enig middel tracht voor te houden, hebben de motieven die de commissaris-generaal in de bestreden beslissing aanhaalt overigens slechts in zeer beperkte mate betrekking op de verklaringen die verzoeker bij de DVZ heeft afgelegd en handelen deze in hoofdzaak over de geloofwaardigheid van de door verzoeker op het CGVS afgelegde verklaringen. De Raad is van oordeel dat de motieven die geen betrekking hebben op de verklaringen die verzoeker bij de DVZ heeft afgelegd op zich reeds volstaan om de bestreden beslissing te schragen. Dit neemt niet weg dat, gelet op het voorgaande, de bestreden beslissing ook afdoende wordt ondersteund op basis van het motief waarbij wel wordt teruggegrepen op de door verzoeker bij de DVZ afgelegde verklaringen, met name dat het profiel dat verzoeker zich aanmeet ten aanzien van het CGVS van een heel andere orde is dan hij eerst liet uitschijnen tegenover de DVZ, waar hij zijn sympathie voor Gülen maar zijdelings vermeldde. De loutere omstandigheid dat verzoeker geweigerd heeft zijn verklaringen, waarvan hij niet betwist dat deze hem in het Turks werden voorgelezen, niet heeft ondertekend, leidt er niet toe dat met deze verklaringen geen rekening mag worden gehouden. Er mag immers van worden uitgegaan dat de ambtenaar van de DVZ deze verklaringen correct heeft weergegeven. Bovendien is ter terechtzitting gebleken dat verzoeker een zeer gedegen kennis heeft van het Nederlands en koos verzoeker ervoor zich ter terechtzitting zonder bijstand van de tolk Turks die hij in het verzoekschrift had gevraagd in het

Nederlands uit te drukken, wat hij overigens uitstekend heeft gedaan. Zo er discrepanties waren tussen wat er aan verzoeker in het Turks werd voorgelezen en wat er in het verslag werd neergeschreven, dan kan worden aangenomen dat verzoeker over de nodige kennis van het Nederlands en het Turks beschikt om deze te kunnen aanduiden, *quod non*.

In zoverre verzoeker in het enig middel van het verzoekschrift voorhoudt dat hij zijn politieke activiteiten met verschillende stukken heeft aangetoond en dat hierover niets kan worden teruggevonden in de bestreden beslissing, gaat hij voorbij aan de volgende concrete motieven van de bestreden beslissing:

“Tenslotte dienen de door u neergelegde documenten nog te worden besproken. U liet via uw sociaal-assistent van het Transitcentrum Caricole een aantal stukken doormailen op 28 januari 2019.

De eerst zeven stukken betreffen een gerechtelijk dossier bij de Rechtbank te Izmir voor in beslagname en dit ten gevolge de door u gemaakte schulden. Opmerkelijk is dat er, alhoewel u eerder verklaarde geen lening te zijn kunnen aangaan bij een bank, op vijf van deze zeven stukken een bank (nl. Akbank T.A.S en Denizbank) als schuldeiser staat vermeld. Deze stukken vertellen dus een heel ander verhaal dan u laat uitschijnen. Hoe dan ook, uit deze door u gemaakte schulden kan geenszins een maffia-gerelateerde vrees worden opgemaakt. Dat u mogelijks schulden heeft gemaakt wordt hier niet ter discussie gesteld.

Verder legt u twee persartikelen voor, waarvan één handelt over een ANAP-districtsvoorzitter die na en veroordeling van drie jaar werd vrijgelaten, en een ander handelt over de vrijlating van twee maffiosi. Het verband tussen deze stukken en uw eigen verhaal kan in dezer niet worden vastgesteld. Deze persartikelen handelen niet over uw individuele situatie en zijn aldus niet dienstig.

U legt vervolgens ook een kopie van een brief van uw moeder neer. Het betreft een kort getypt stuk waarin de persoon in kwestie getuigt over drie huiszoekingen bij haar thuis, nl. op 18, 20 en 21 december jl. Of deze brief werkelijk van uw moeder afkomstig is, is evenmin aangetoond. Bovendien betreft het een schrijven dat een gesolliciteerd karakter vertoont en geenszins garant kan staan voor de authenticiteit van de erin vermelde gebeurtenissen. Om het even wie kan deze brief hebben opgesteld. Het betreft geen officieel document dat uw problemen zou kunnen staven. Bovendien is het toch ook wat vreemd dat uw moeder, van wie u zegt dat ze oud en ziekelijk is, een volledig getypte brief, in plaats van handgeschreven, naar u zou hebben opgestuurd.

Alsook legt u een ganse bundel van door u geposte facebookberichten neer. Hieruit kan enkel worden afgeleid dat u bepaalde nieuwsfragmenten en video's, net zoals zovele anderen, heeft gedeeld met uw facebookvrienden, niets meer en niets minder. U maakte hierbij gebruik van verschillende profielen, zo stelde u zelf (CGVS, p. 8). Ook al bevatten sommige van deze gedeelde berichten enige kritische bemerkingen ten aanzien van het huidige Turkse regime van Erdogan, het betreffen niet uw persoonlijke woorden maar wel door anderen geposte en gedeelde slogans. Bovendien blijkt u ook (nieuws)berichten en 'links' mbt. de regerende AKP-partij te hebben gedeeld. Dat u aldus zelf enkel kritische artikelen schreef op facebook en/of uw berichten werden gecensureerd is hiermee allesbehalve aangetoond (CGVS, pp. 7-8). Dat u om deze reden dan ook bekend zou staan bij uw overheden en zou worden vervolgd, kan, in het licht van uw ongeloofwaardige verklaringen betreffende het door u aangemeten politieke profiel, niet worden aangenomen.

U legt verder geen enkel document neer dat het door u beweerde gerechtelijke vooronderzoek en arrestatiemandaat kan staven.

De bij de luchthavenautoriteiten neergelegde identiteitsstukken tonen uw identiteit en herkomst; gegevens die door het CGVS niet worden betwist.”

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De stukken die verzoeker bij het verzoekschrift voegt, kunnen geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Het medisch attest (stukkenbundel verzoeker, stuk 3) toont aan dat verzoeker enkele wonden heeft, doch hieruit blijkt niet dat er een causaal verband is tussen deze wonden en verzoekers asielrelaas, en meer bepaald zijn verklaringen over de door hem ondergane martelingen. Wat betreft het schrijven van de advocaat van verzoeker van 20 januari 2019 (stukkenbundel verzoeker, stuk 4), kan worden verwezen naar wat *supra* reeds werd gesteld over het gehoor van verzoeker bij de DVZ.

Ook de documenten die verzoeker bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegde, vermogen de motieven van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht te stellen. Wat betreft de klacht die verzoeker bij een schrijven van 15 februari 2019 bij de stafhouder van de Balie te Limburg indiende tegen zijn voormalige raadvrouw (aanvullende nota verzoeker, stukken 1 en 3) kan worden verwezen naar wat hierover *supra* reeds werd geoordeeld. Wat betreft de kopie van een betaling provisie (aanvullende nota verzoeker, stuk 2) wijst de Raad erop dat dit slechts een fotokopie betreft en

dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien is dit stuk niet voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling en wordt in de aanvullende nota geen enkele toelichting bij dit stuk voorzien. Ook de toelichtingen ter terechtzitting van verzoeker of van zijn advocaat zijn allesbehalve verhelderend. Het komt de Raad niet toe om over de draagwijdte van dit stuk te gissen. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat enkel verzoekers achternaam op dit stuk voorkomt en niet zijn voornaam, zodat niet vaststaat dat dit stuk verband houdt met verzoeker, laat staan dat het (een deel van) zijn vluchtrelaas zou staven. Wat betreft de bewijzen van geldstortingen naar Turkije via Western Union (aanvullende nota verzoeker, stukken 4, 5 en 6), wijst de Raad erop dat hieruit blijkt dat verzoeker aan twee verschillende personen in Turkije verschillende geldsommen heeft gestort, doch niet wat de *causa* is van deze geldstortingen. Verzoeker stelt ter terechtzitting dat deze stukken aantonen dat hij aan de Gülen-beweging geld stortte, doch dit blijkt niet uit deze stukken. Bovendien betreft het ook hier slechts fotokopieën en kan worden herhaald dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). De stukken die verzoeker voorlegt als betalingsbewijs van de schulden die hij zou aangegaan zijn bij een Turkse maffiabende (aanvullende nota verzoeker, stuk 7) had verzoeker reeds neergelegd op het CGVS en werden in de bestreden beslissing reeds besproken. Dat verzoeker deze stukken nogmaals voegt bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota, werpt geen ander licht op de motieven hierover in de bestreden beslissing.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Turkije zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er niet kan worden besloten dat er op dit ogenblik in Turkije, in het zuidoosten of elders in het land, een uitzonderlijke situatie bestaat waar het willekeurige geweld zo omvangrijk zou zijn dat er ernstige redenen zijn om te denken dat verzoeker alleen wegens zijn aanwezigheid een reëel risico op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet zou lopen.

In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

“Met betrekking tot de eventuele toepassing van artikel 48/4, §2, c van de wet van 15 december 1980 blijkt uit een grondige analyse van de huidige veiligheidssituatie in Turkije (zie kopieën bij het administratieve dossier) dat de veiligheidsproblemen zich voornamelijk voordoen in het zuidoosten van het land in het kader van conflicten tussen de autoriteiten en de PKK en, elders in het land, in het kader van sporadische terreuraanslagen.

De gewapende conflicten tussen de PKK en de Turkse autoriteiten spelen zich af in bepaalde plattelandsregio's van het zuidoosten van Turkije. Hoewel de Turkse autoriteiten en de PKK het in het kader van het conflict op elkaar hebben gemunt, vallen er zijdelingse burgerslachtoffers te betreuren, voornamelijk in de provincies Mardin, Hakkari, Sirnak, Bitlis, Diyarbakir en Van. Op basis van de informatie bij uw administratieve dossier blijkt echter dat de slachtoffers hoofdzakelijk vallen bij de oorlogvoerende kampen en dat het aantal zijdelingse burgerslachtoffers van de conflicten vanaf

mei 2016 duidelijk is gedaald. Deze daling is te wijten aan de verplaatsing van de conflicten, die “over het algemeen weinig intensief” worden genoemd, van de steden naar het platteland vanaf de lente van 2016. Het aantal zijdelingse slachtoffers bleef aanzienlijk dalen tussen de lente van 2016 en de datum waarop de informatie bij uw administratieve dossier werd geüpdatet. Merk bovendien op dat het aantal avondklokken sinds maart 2018 gedaald is en dat er sinds juli 2018 geen informatie werd gevonden over avondklokken die nog van kracht zijn. Ten slotte blijkt dat de Turkse autoriteiten grootscheepse operaties uitvoeren om de woningen die werden vernield als gevolg van de conflicten, voornamelijk in Sur (getroffen wijk van de stad Diyarbakir), en in Nusaybin, alsook in Yuksekova (provincie Hakkari), Cizre, Silopi en Idil (provincie Sirnak), herop te bouwen. Gezien de doelgerichte aard van de conflicten tussen de Turkse autoriteiten en de PKK, de aanzienlijke daling van het aantal zijdelingse burgerslachtoffers, het geografisch en tijdelijk zeer beperkte aantal avondklokken en de verplaatsing van de conflicten naar het platteland en het noorden van Irak, kunnen we niet besluiten dat u alleen wegens uw aanwezigheid in het zuidoosten van Turkije een reëel risico op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon wegens willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4,§2, c) van de wet van 15 december 1980 loopt.

Buiten de gebieden die werden getroffen door de gevechten tussen de Turkse veiligheidstroepen en de Koerdische gewapende groepen, kende Turkije in 2017 twee terreuraanslagen (in Istanbul en Izmir) door Daesh en de PKK op zowel militaire als burgerdoelwitten, waarbij 41 burgerslachtoffers vielen. Uit de beschikbare elementen in uw administratieve dossier blijkt dat er, behalve deze aanslagen op nieuwjaarsdag 2017 en op 5 januari 2017, in 2017 en 2018 in Turkije geen andere terreurdaden buiten de zuidoostelijke regio plaatsvonden. Deze aanslagen zijn dus beperkt qua aantal en qua slachtoffers en beperkten zich tot de steden Istanbul en Izmir. Het gaat dus om losstaande en sporadische gebeurtenissen die het niet mogelijk maken te besluiten dat er ernstige redenen zijn om te denken dat u alleen wegens uw aanwezigheid in Turkije een reëel risico op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon wegens willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4,§2,c van de wet van 15 december 1980 loopt.”

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie uit het administratief dossier niet correct, dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Hij beperkt zich tot het aanreiken van een aantal theoretische beschouwingen over de subsidiaire beschermingsstatus en het begrip “ernstige schade”, doch hiermee toont hij niet aan dat er geen grondig onderzoek zou zijn gevoerd, noch dat voorgaande motieven niet afdoende zouden zijn. Waar hij nog stelt dat er “geen twijfel (is) over het feit dat verzoeker afkomstig is uit Venezuela”, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Gezien verzoekers eerdere verklaringen over zijn herkomst en nationaliteit en de overige passages in het verzoekschrift gaat de Raad ervan uit dat het hier allicht een materiële vergissing in het verzoekschrift betreft.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS via videoconferentie uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Turks machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

2.3.10. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een maart tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN